

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa jejunium & vitam Domini in deserto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

Regula moderandi jejunium.

jejunio duplex est regula. Prima S. Augustini, ut vitetur in eo multitudo ciborum; ne jejunium vertatur in luxum. Altera, ne sic debilitetur natura, ut impediatur à melioribus; ut est, administrare Sacramenta & verbum Dei; maximè si hæc ex officio facienda sint: præcipuè verò, ne impediatur ab oratione, in qua plus lucratur anima, quàm ulla alia exercitatione. Qui hanc moderationem non servant, melius est, ut comedere cogantur contra suam voluntatem, quàm ut jejunent. Sed & illa diaboli fraus vitanda est, qua quidam sunt magis dediti voluntariis jejuniis, quàm præceptis. Conatur enim hostis eos per voluntaria debilitare, ut tandem præcepta servare non possint; vel sint minùs devoti ad præcepta, quàm ad voluntaria. Denique omnis virtus, quæ habet plus propriæ voluntatis, quàm obedientiæ, suspecta est. Mavult enim Deus obedientiam, quàm victimas, qui per obedientiam est immolatus in Cruce.

E X E R C I T I U M

Circa Jejunium & Vitam Domini in deserto.

I.

GLoria Angelorum, divitiæ beatorum, & fidelissime Amator pauperum peccatorum, mi bone Jesu, Deus ac Dominus meus! quas tibi gratias agam pro favoribus, quos mihi fecisti, & facis omnibus horis? laudent te mecum, Domine, omnes creaturæ tuæ: & quia major es omni laude, opera tua te laudent, perfectiones tuæ & magnitudines tuæ: quia ad mensuram earum imple me dominis, non secundum capacitatem meam. Quid me fieret, si non tu mei curam suscepisses, & si essem sine gratiis, quas continuo mihi largiris? Doce me gratum esse, quantum debeo, & amare te, quàm maximè possum; quandoquidem non possum te amare, quantum mereris, saltem totum me, & quidquid est in me, occupet amor tuus. Tu bene scis, Domine, si conjungeres in me amorem omnium justorum, quos habes in cælo & in terra, egoque omnium amore continuo te amarem, perexiguum fore comparatione ejus amoris, quem tu geris erga me, & curæ, quam habes de me. In illa magna æternitate, priùs, quàm nascerer, me habebas præsentem in divina tua sapientia, & suscipiebas in te peccata mea, necessita-

Amor omnium simul justorum est exiguus re-

cessitates meas, & media salutis meæ. Bene videbas, me tibi non esse necessarium; sed ex æterno amore, quo me diligebas, misertus es mei, & fecisti, quidquid erat in te, ne damnarer.

*pectus eius,
quo DEVS
nos amat,*

II. Adoro hunc infinitum amorem: adoro hoc pectus, cui me habebas inscriptum: adoro hanc curam feruentem, quam gerebas de mea salute. Non pereat Domine, hæc tua creatura; ne frustra curam illam & laborem impenderis. Amore mei vadis in desertum: versaris Filius DEI cum feris: recipis Angelorum seruitia, & suspiras, quòd ego non adsim: me desideras: pro me jejunas 40. diebus: pro me affligeris fame, ac debilitaris: pro me degis in sole, vento, pluvia: pro me cubas humi: pro me lacrimas multas fundis ad Patrem: pro me exoras, ut mihi placetur, & satisfaciat ei meritis tuis, acceptans tuos cruciatus & mortem: pro me rogas, ut aperiat mihi sensum, ad audiendam & recipiendam tuam doctrinam; ut me illuminet veritate tuæ Fidei; sufferat peccata mea & recipiat me in gloriam suam. Quid habeo, vel spero boni, ô pie Iesu! quod non debeam his lacrimis, his accensis orationibus, huic pœnitentiæ, jejunio & amori, quo negotiaris pro omni meo bono, priusquam sim natus, priusquam te noverim, te amaverim, aut potuerim te rogare? O mi amantissime Pater! quæ anxietas & cura est hæc, tam tenera & sollicita, quam geris erga hanc pauperem creaturam? Tu magis sentis mea mala & meam perditionem, quàm si me parturires: majore tenerritudine me curas, quàm si gestâsses me intra tua viscera. Imò quid dico? in isto corde me ferebas, me amabas, colligebas, vocabas & excitabas. viribus & opera hujus æterni amoris; ut cum vixero, circumdatus miserationibus tuis, amorosum hoc & paternum pectus tuum agnoscam. Accendere igitur & inflammare, ô frigidum cor meum! amore hujus tam suavis ac dulcis Domini. Dilatare, cor pauper: qui te tantopere desiderat, ac tantum fecit pro te, non poterit te aspernari. Ego, bone Iesu, nescio amplius loqui; sed conjicio me in hunc ignem amoris, quo tu flagras: ibi divinus amor tuus dedit mihi esse, & omne bonum: eò revertor, ut me offeram. Ure me, Domine, & combure, & da mihi hoc, quo me trahis ad te tot lacrimis & laboribus. Ego ex toto corde amo te, mi bone Iesu: & si tu vides, quòd non ita sit, sal-

*qui etiam
Iesum ad-
egit in de-
sertum.*

tem desidero toto corde te amare: & si vides hoc desiderium ex toto corde non esse, desidero tale desiderium: & si in hoc toto decipior, scio me non decipi, quòd tu, qualiscunque sum, me recipias.

*Deploratio
nostra
negligentia.*

III. Vides hìc, Domine, pro quo labores: vides in me, quòd tibi dolet; sed in te, quòd mihi est opus. Fac quòd scis, quòd potes, quòd vis in hoc paupere tuo seruulo. Fac, ò Lux Divina, ut me videam in te, & me cognoscam: ut cognoscens abhorream; abhorrens à me ipso fugiam, & veniam ad te, qui solus potes me liberare, & sanare vulnera mea. Quæ justitia & quæ convenientia est, Deus meus! ut tu tanta diligentia & sollicitudine procures salutem meam, & ego tendam ad interitum, sine cura tecum agendi? Tu, bone Jesu! à tui conceptione in utero, usque ad mortem in Cruce, totam vitam, totam occupationem, omnem operam & laborem consumpsisti in hoc; & ego miser ac cæcus, non animadverso periculo, quòd me undique cingit, vivo immemor mei ac tui, quasi nihil mea referret. Tempus, quòd largitus es mihi ad tua obsequia, & merita regni tui, prætervolat: & ego id infumo in peccatis & cupiditatibus; quæro occupationes facturæ, ut inter oblectamenta iacturam illius non sentiam. Transientia, præterit juvenus, & omnis reliqua ætas, ut cum veritate non possim dicere, me unum bene & perfectè transegisse, sine defectu in opere meæ salutis. Cogitationes distractæ, desideria animæ malè impensa, memoria scatens infinitis vanitatibus, intellectus occupatus in rebus terrenis; voluntas in pudendis vilitatibus: sed & jejunia, preces, & alia, quibus poteram tibi satisfacere, sunt ejusmodi, ut propter teporem, imperfectionem, & culpas admixtas, meritò me possis pro illis punire. Omnis alia res, quæ occurrit in vita, me sollicitum habet & anxium, plenum cogitationum & passionum tristitiæ, lætitiæ, timoris aut spei. His ita divisum & occupatum est miserum cor meum, ut, cum volo agere tecum, vel de te, me ipsum non reperiam, neque omnino putem, me esse opus manuum tuarum: tam alienus à spiritualibus, tam durus ad tuam conversationem, tam ignarus in puritate cordis, tam exigui gustus in rebus, quæ tecum conjungunt, tam rudis in omnibus, quæ mihi sunt

sunt propria; quasi non essem natus ad amandum te, & ad vitam æternam. Ita peto à te cælum, ac si id mihi deberes: ita vivo securus, ac si id meritus essem: ita mihi satisfacio in qualicumque bono, vel specie boni, quod facio tam pigre, tam male, cum tanta tepiditate; ac si jure dominus forem regni cælestis. Omnis alia occupatio apud me habet priorem locum; cum tamen hæc sit præcipua: & tu vides periculum securitatis, in qua dego, & ego ipse id nolo videre. Et amor, quem erga me geris, te cruciat & afficit dolore, quem ego deberem habere.

IV. O Fons bonitatis & misericordiæ! ò Pastor divine, Filii DEI vivi, qui de cælo venisti in terram ad quærendas oves perditas, & ideo quæris eas, quia nos scimus eas perdere, sed non scimus reperire! Ego me perdidisti, ut ovis aberrans: deserui pascua tua dulcia, quibus pinguescunt animæ, pro venenatis herbis mundi. Profugi ex tuo ovili, deserendo obedientiam, & sequendo lupos, qui me devorant & consumunt. Perdidisti viam, quâ me ducebas, & abivi transversum in devia, quæ ducunt ad interitum. Agnosco, divine Pastor, me errasse ubique: quære tuam oviculam, quære tuum servum, admitte me in societatem harum Bestiarum, inter quas vivis; Homo manus in brutis. quandoquidem evasi magis brutus, quàm illæ; recipe me solitâ quàm bestie. tuâ humanitate, & subice tuæ obedientiæ. Duc me tecum, Domine: planta in corde meo vivam & efficacem cogitationem salutis; quandoquidem vis, ne peream. Et quia hoc est, ad quod me obligas super omnia; fac divino tuo lumine, ut semper videam, quantum id me intersit, ut tibi associer in cogitatione & labore, quo meam salutem operaris; & tua virtute adjuves infirmitatem, quam vides in me. Tu, Domine, dixisti, quòd nemo possit venire ad te, nisi pater tuus attraxerit eum; tu, Domine, bene scis non opus esse Sanctis, ut trahantur, sed peccatoribus, ut eos sanctifices: non debent tractari mites, sed duri intractabiles, ut cicurentur: non mansueti, sed feri, ut mansuetudine tua mutantur: posteaquam tuâ benignitate trahis ad te feras, & familiariter tractas; non mihi negabis, quo minùs inter eas assistam, quæ te non nõssent amare, nisi tecum essent, aliàs ad priorem feritatem reditura. Sed si me attraxeris, me semper tecum retinebis domesticum & mansuetum,

velut agnum ex lupo, ovem ex leone, humilem servum è vipera, qui per omnem vitam te sequetur, sicut desideras.

Osee 2. 14.

V. Tu per Prophetam promisisti animabus, à te separatis, te ducturum in solitudinem, & ibi locuturum eis ad cor: tu scis quæ sit ea solitudo, ubi sine turbis ac strepitu rerum terrenarum possis audiri: quæ sit, ego non intelligo; sed hoc bene scio, quòd, ubi te solum audirem, & tu loquereris ad cor meum, ibi plenus essem te, & tibi satisfactum esset in me. O solitudo plena omnium bonorum, qui te aliquando posses videre! Ah Domine! duc me in illam, loquere mihi ad cor: loquere, Domine, & ego audiam: obmutescant omnes aliæ voces: vox enim tua dulcis, & eloquium tuum suave. Mox uno momento me purgares, me tuo amore corripes, mihi verteres in amaritudinem omnia, ne me disjungant à te. Taceant igitur omnia, loquere tu solus, Magister meus, ac Dominus meus, divinus Consolator meus, & purus amor meus.

*Beata solitudo cum
IES V.*

VI. O Mater DEI, ovis purissima, quæ nunquam errasti, sed semper secuta es in spiritu Dominum, & à societate ipsius accepisti plura bona, quàm simul omnes aliæ creaturæ: participa cum hoc pauperculo: fac, ut recipiatur à Domino, & possideatur totus ab eo, ne ulla res alia vel minimam mei particulam retineat. O Curia cælestis, duc me in hoc desertum cæli, securum à nostris periculosis tumultibus, plenum æternis deliciis, & bonis gloriosis: & quia sum creatus, ut sim in vestra societate, impetrate mihi vivum desiderium ejus, quod vos indefesso studio procurastis, ac tali modo transire per adversa hujus vitæ, ne vestrà beatà societate priver. Amen.

ÆRUMNA XVI. Tentatio Domini.

I.

*Diabolus
tentat sub
specie boni.*

Transactis absque cibo 40. diebus, Christus permisit naturam suam ita debilitari, ut diabolus putaret se bonam occasionem habere, illum tentandi, sine sui manifestatione. Solet enim uti hoc astu, ut observet, quando possit sub specie faciendi boni, vel necessitatis, vitandi saltem majoris mali, incautos seducere. Quamquam apud eos, qui